

An impressionistic painting of a forest path. The path is a bright, yellowish-white line that leads from the bottom center towards the upper right, disappearing into the distance. The surrounding forest is composed of dark, textured green and blue-green brushstrokes, suggesting dense foliage and trees. The overall style is soft and painterly, with visible brushwork and a focus on light and color rather than sharp details.

Veli-Matti Mathlin

Moskiittoverkko

Runokokoelma

JAMSSON

MOSKIITTOVERKKO

Veli-Matti Mathlin

Moskiittoverkko

Runokokoelma

©Veli-Matti Mathlin 2013

Kuvien maalaukset: Jari Jansson

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-614-1

Vimma

Vimma
repii rintani riekaleiksi.
Se pyöräyttelee minua,
kuin judoka vastustajaansa.
Yritän jättää sen
juoksemalla itseni näännyksiin.
Mutta se on edelleen siellä,
vahvempana riutuneen kehoni sisällä.
Huudan, jotta ääneni olisi kovempi kuin sen ääni.
Kun en enää jaksa huutaa
kuulen sen joiun
vaativana ja tunteikkaana,
päättäväisenä.

Vimma ajaa minut hulluuden partaalle.
Se saa minut tekemään asioita
joita mieli ei halua.
Luulin etten voi tehdä kaikkea sitä
mitä tein,
vimmassa.

Katselin sivusta
moraalini ohutta pintaa
sen karistessa vimman roihuun.
Toimintatapojeni kuolemista
yksi toisensa jälkeen.

Vimma poltti minut tyhjäksi,
poisti valheellisen,
teki minun ruumiistani koneen
ja sielustani isännän,

vimman ratsastajan.

Sinä panit vimman minuun.

Sinun kaino katseesi,

rehellinen ja avoin suhtautumisesi minuun,

se ohimennen annettu kosketus olkapäähäni,

hymysi ja naurun rypyt merensinisten silmiesi ympärillä.

Lävistit suojamuurini,

kosketit johonkin muinaiseen haaveeseeni.

Arkkityyppinen muusani.

Ajaton ihastukseni,

mutta et rakastettuni.

Tuike

Tuike helähtää pakkaslumessa.
Tuuli hipaisee oksaan käpristyneitä lehtiä.
Hangen valkoisuus on taittunut siniseen.
Aika on havaitsijan silmässä.

Lämmin pilkkihaalari ja huopavuorikengät.
Poskipäät murtavat talven kylmiä aaltoja.
Keuhkot löytävät luonnollisen rytmin,
höyry tiivistyy kuuraksi silmäripsiin.

Askeleet vievät lumiseen metsään.
Oksilta pölähtää lunta ilmaan.
Laskevan auringon puna kimpoilee lumikiteistä.
Kiteet linkittyvät säteileväksi verkostoksi.
Taika hyväilee kulkijaa.

Auringon kulta näkyy vielä hetken puiden välistä.
Lumikiteiden helinä loppuu, yö alkaa.
Ensimmäiset tähdet puskevat läpi hämäryyden.
Mieli alkaa jäsentyä uudelleen.
Uusi soitto alkaa rakentua.
Syvä humina ja kaukaiset äänimajakat.
Äänihuulet liikehtivät muodostaen yhtä hiljaista hyminää.
Virtaus pyörii kokijan ja ympäristön välillä.

Pelto

Vaikka uskomme unelmiimme,
odotamme parempaa.
Silti omin käsin joudumme rakentamaan
puitteet joihin toiveemme syntyy.
Vaikka käyttäisimme kaiken energiamme toivomiseen,
vaikka rukoilisimme sormet valkoisina,
silti tuo uusi ilmapiiri
vaatii pilviä ja sadetta,
ja ihmisvoimin käännettyä
peltoa.

Filminauhat

Maaailmasi on harha,
elät yksin siinä.
Miten harha voisi satuttaa sinua.
Miten voisitkaan tehdä vääriä valintoja.

Harhojen maailmoja
on yhtä monta kuin on ihmisiä.
Kun kohtaat toisen ihmisen,
kaksi filminauhaa asettuu päällekkäin,
mutta näet vain omasi,
sen mitä odotat näkeväsi.

Olen huojuvaa niityn viljaa,
suvi-illan joutilaita tuulen vireitä.
Kylläisiä auringonsäteitä
terälehdillä,
mykiöillä.
Olen mettä,
joka silmäkulmastani valuu.

